

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **Krajské riaditeľstvo PZ v Žiline**, Kuzmányho č. 26, Žilina, proti povinnému **R. S.**, bývajúcemu vo V., o **vymoženie 500 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Kežmarok pod sp.zn. 5 Er 331/2006, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 6. marca 2007 sp.zn. 6 CoE 1/2007 rozhodol

t a k t o :

Dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Kežmarok uznesením z 13. novembra 2006 č.k. 5 Er 331/2006-30, EX 497/2006, exekučné konanie zastavil a zaviazal oprávneného zaplatiť exekútorovi trovy exekúcie vo výške 1 080 Sk do troch dní od právoplatnosti uznesenia na účet Mgr. V. L., N..

Na odvolanie oprávneného proti výroku uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania Krajský súd v Prešove uznesením zo 6. marca 2007 sp.zn. 6 CoE 1/2007 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil (§ 219 O.s.p.). So závermi súdu prvého stupňa o použití ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku pri rozhodovaní o trovách exekúcie v danej veci sa stotožnil. Poukázal na to, že je nepochybné, že 5. júna 2006 márne uplynula trojročná prekluzívna lehota stanovená v ustanovení § 88 ods. 1 zák.č. 372/1990 Z.z. o priestupkoch. Pri tomto uplynutí prekluzívnej lehoty už potom súd nie je povinný sa zaoberať tým, či bola dodržaná pätnásťdňová lehota na vykonanie exekúcie a kto spôsobil márne uplynutie prekluzívnej lehoty. Uviedol, že došlo k uplynutiu

doby, počas ktorej bolo možné nárok vymáhať, došlo zároveň k zániku práva oprávneného domáhať sa núteného výkonu rozhodnutia alebo exekúcie.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie oprávnený. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. Poukázal na to, že odňatím možnosti konať pred súdom je nielen procesný postup súdu, ale aj jeho rozhodnutie. Výrok rozhodnutia musí zodpovedať výsledkom dokazovania a vyhodnoteniu dôkazov. Uviedol, že dôvody rozhodnutia majú byť jasné a presvedčivé, čo rozhodnutie krajského súdu nespĺňa. Má ďalej za to, že k zastaveniu exekúcie z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty na vymoženie pohľadávky nedochádza zavinením oprávneného a preto nemožno o úhrade trov exekúcie rozhodnúť podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku. Povinný si svoju povinnosť nesplnil a treba mať za to, že návrh, či na výkon rozhodnutia alebo na výkon exekúcie bol dôvodný, preto prichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 197 Exekučného poriadku. K zastaveniu exekučného konania z dôvodu márneho uplynutia prekluzívnej lehoty teda v žiadnom prípade nemohlo dôjsť zavinením oprávneného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 O.s.p.) alebo potvrdzujúcemu uzneseniu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm.a/ O.s.p.), alebo ak ním bolo potvrdené buď uznesenie súdu prvého stupňa o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm.b/ O.s.p.), alebo uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásenie za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom a tlmočnom

a o trovách konania, ako aj v tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania dovolateľa z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p. ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (íde o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Dovolací súd poukazuje na to, že prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. nie je založená už tvrdením dovolateľa o tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v tomto zákonom ustanovení. Dovolanie je prípustné iba vtedy, ak je rozhodnutie odvolacieho súdu niektorou z väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. skutočne postihnuté.

Vzhľadom na námietky dovolateľa sa dovolací súd osobitne zameril na otázku opodstatnenosti jeho tvrdenia, že v prejednávanej veci mu bola nesprávnym rozhodnutím súdu odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde.

Z obsahu dovolania nepochybne vyplýva, že dovolateľ namieta, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, i keď konkrétne tento dovolací dôvod v dovolaní neuvádza. Dovolateľ totiž vyčíta odvolaciemu súdu, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania nesprávne vychádzal z ustanovenia § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, keď v danej veci prichádzala do úvahy aplikácia ustanovenia § 197 Exekučného poriadku. Treba zdôrazniť, že ustanovenie § 237 písm.f/ O.s.p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti s faktickou činnosťou súdu, nie s jeho právnym posúdením. Nesprávne právne posúdenie je vo všeobecnosti prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.), možno ho však úspešne uplatniť len vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Samo nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ako neprípustné podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm.c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 4 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie

odseku 2 tohto ustanovenia, pretože povinnému v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2008

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :